

tog stilling til det, at målet er at få en række øst- og centraleuropæiske lande som medlemmer af NATO. Partnerskab for Fred er og bliver et instrument frem mod det samt et instrument, der skal holde Rusland i samarbejde med os.

Men i den forbindelse er det vel værd at sige, at Rusland skal være en medspiller uden ret til veto og uden nogen mulighed for at påberåbe sig, at de har specielle interesserområder i Europa, som de har overhøjhed over og derfor har lov til at sige, hvad de pågældende lande skal foretage sig.

I den forbindelse er det vel godt også i den Europapolitiske sammenhæng at få slået fast, at mener vi noget med alle påstandene og ordene om frihed og demokrati i de tidligere socialistiske lande, mener vi noget med, at de nu skal være en del af vores familie, mener vi noget med, at vi vil være med til at afhjælpe deres økonomiske og sociale problemer, koster det altså også os noget. Det koster os for det første vores militære sikkerhed.

Jeg køber ikke den med, at danske tropper eller NATO-tropper ikke på noget tidspunkt kunne blive sat til at være med til at forsvare lande i Øst- eller Centraleuropa. Det kan NATO-tropper komme til den dag, NATO er åbnet for de lande. Det kan lige så godt blive sagt direkte i stedet for at blive pakket ind i en masse sniksnak.

Det andet er selvfølgelig, at vi vil grave grøfter, hvis vi ikke åbner markederne, hvis vi ikke investerer, og hvis vi ikke giver økonomisk støtte østover. Det er nødvendigt, at vi gør det, men det vil koste arbejdspladser i Danmark; det kommer også til at koste os noget, og det kommer til at koste noget for vores erhvervsliv og for vores arbejdspladser, hvis vi skal leve op til ordene om menneskerettigheder.

Jeg synes, at Salman Rushdie-diskussionen var pinlig. Jeg synes, at diskussionen omkring Kina var pinlig, hvor man rendte rundt og snakkede om menneskerettigheder lige til det øjeblik, hvor ordren skulle skrives under, så snakkede man ikke så meget om det mere.

Vi er nødt til i Europa at erkende, at hvis vi vil stå på de høje idealer, hvis vi i Europapolitikken vil sige, at EU også er instrumentet til at fremme menneskerettigheder og demokrati rundt omkring, kommer det til at koste fællesskabet noget i den anden ende.

Men det skal selvfølgelig være fair, og derfor er den sociale dimension, kampen mod den sociale dumping osv. utrolig central, for vi kan

ikke på én gang gå ud og forklare, at vi skal bruge Den Europæiske Union og markedsøkonomien og al det her halløj til nogle fremskridt og så samtidig have mennesker i vores eget land, der ser, at de bliver udkonkurreret af dårligt arbejdsmiljø eller af børnearbejde osv.

Hvis vi et øjeblik går tilbage til de blodige kampe i Europa, er det meget frustrerende, at Europa ikke har kunnet stille noget op mod det, der sker i det tidligere Jugoslavien. Man kunne drømme om, at NATO kunne få lidt mere frie hænder, end FN har givet, mestendels fordi kommandovejene jo er meget tunge. Men det er en helt anden diskussion, som jeg ikke skal kaste mig ud i.

Det, der måske har været værst i den forbindelse, har været, at mangelen på fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i bl.a. Den Europæiske Union er slået igennem. Man har kunnet blive enige om det, må jeg sige, lette, men når man kom til de svære beslutninger, var der for mange nationale interesser, specielt blandt de store, der holdt igen.

Derfor er det efter vores opfattelse afgørende for freden i Europa, at vi kommer det skridt videre og finder frem til, hvordan vi også på de mere fundamentale udenrigspolitiske områder kan snakke os til enighed i Unionen, og bestemt også, hvordan vi i fællesskab kan optræde i FN. Der er vi nødt til at tage diskussionen op om sikkerhedsrådsrepræsentationen, og vi er nødt til at tage spørgsmålet op om at stå enigt og stærkt.

Jeg er meget enig med, jeg tror, det var udenrigsministeren, der nævnte truslen fra Nordafrika, truslen, som jo, det lyder så negativt at sige, men som jo er et resultat af en økonomisk tilbagegang koblet sammen med en fundamentalisme, og de to ting i samspil kan føre til katastrofer.

Jeg mener, at vi i lige så høj grad som de sydlige EU-lande skal kigge sydover. Det skal ikke være sådan, at vi i Nordeuropa opfatter Østeuropa som det store problem, og i Sydeuropa opfatter man Nordafrika som det store problem. Vi er nødt til i Unionen at slå fast, at vi har begge problemer, og vi skal forsøge at løse dem i fællesskab. Jeg håber ikke, at det skisma, der er imellem Nord og Syd, vil komme til at smitte af på effektiviteten dér.

Omkring regeringskonferencen kunne jeg komme med en række bud fra CD om, hvad vi mener der bør ske. Det er der ikke tid til i denne omgang, men tre ting vil jeg da godt nævne.